
... PODRÁŽDĚNOST V POLEDNE...

20

Bezpochyby by úsilí o začlenění se do kolektivu mělo přijít z mé strany. Koneckonců jsem to já, koho sem z čista jasna dosadili. Takže je normální, že se mají ostatní zaměstnanci na pozoru. A nic neprolomí ledy tak jako dobrý oběd! Všechny filmy, jejichž děj se odehrává ve Francii, ukazují záběry, jak lidé několik hodin vysedávají na zahrádkách restaurací, jí, diskutují a žertují spolu. Vypadá to bombasticky! Dobře, ve skutečnosti takovou dobu obědovat neumím, už tak mě dnešní ráno okradlo o hromadu času. Hm, možná... ale tak jo, odvážu se... dvacet minut?

Patricii raději nezvu. Nerada bych, aby při pohledu na mě skočila z okna. Řekla bych, že ze mě má opravdu strach!

Zamířím k Sylvii a nabídnu jí, že bychom všichni mohli zajít na oběd.

„Ne, děkuju, dám si cigaretu,“ odpoví.

Od kdy se cigaretě říká jídlo? Zkusím své štěstí u Luca.

„Ehm, dneska mě bolí břicho,“ tvrdí.

Julien už prý má něco v plánu.

Dokážu číst mezi řádky.

Přes veškerou svou snahu jsem podrážděná. Jasně, nečekala jsem, že přede mnou rozvinou červený koberec! Zas tak naivní nejsem. Ale že se mě budou štítit, jako bych byla nakažená morem... Rozhodnu se utěšit svou rozmrzelost křupavou bagetou a sýrem vybraným čistě na základě dobře znějícího jména. A taky faktu, že moc nesmrdí. Nevadí mi vést nebezpečný život, ale mám svoje meze.

Uvidíme, jestli mi bageta přinese stejný požitek jako čokoládová rolka z pekárny. Zrovna když ji vytáhnu z tašky, proženou se kolem mě jako tajfun dvě děti a bageta mi spadne na zem.

„Laurence! Sybillo!“ křikne na ně mladá žena, která jim je v patách.

Zvedne bagetu ze země a podá mi ji.

„Ach, je mi to moc líto, je celá zaprášená. Mám ti koupit novou?“

„Pardon, mluvíte moc rychle,“ řeknu.

Nechápu jak, ale hned jí dojde, že jsem z Ameriky. Dozvídám se, že studovala v Indianapolis a že je chůvou těch dvou dětí. Je moc milá, a zatímco si děti hrají, společně si sedneme na lavičku.

„Učím je čínštinu,“ vysvětlí mi.

„Žiješ tu už dlouho?“

„Bude to rok,“ upřesní. „Jsem ze Šanghaje, ale moje máma je Korejka. Dlouhý a nudný příběh.“

„A máš Paříž ráda?“ zeptám se jí.

„Samozřejmě, že mám!“ potvrdí. „Všechno tu chutná tak dobře! Je to město módy a elegance. A večer, když rozsvítí světla, vypadá město kouzelně! Ale nemám ráda Pařížany. Jsou zlí.“

„Nemůžou být všichni zlí,“ namítnu.

„To si piš, že můžou. Francouzi jsou zlí, a ještě ke všemu ti to hrdě dokazují.“

21

